

מדינת ישראל

ועדת המשמעת – משרד הבריאות בירושלים

תיק בד"מ

תאריך: 04/08/2024

ועדה מיוחדת לפי סעיף 44א לפקודת הרופאים [נוסח חדש] תשל"ז-1976

דר' יוסי בר – יו"ר ונציג המנכ"ל

פרופ' אורנה בלונדהיים – נציגת הר"י

עו"ד לינדה שפיר – נציגת היועמ"שית

המנהל הכללי משרד הבריאות הקובל:

באמצעות עו"ד תומר דגני חנית

(להלן: "הקובל")

נגד

הנקבל: דר' גיא רופא

ע"י ב"כ עו"ד ציון אמיר

(להלן: "הנקבל")

המלצה בבקשה לפי סעיף 44א לפקודת הרופאים

ב- 26.06.2024 הוגשה בקשה על ידי ב"כ הקובל, להתליית רישיונו של הנקבל לעסוק ברפואה, וזאת על בסיס כתב אישום שהוגש נגד הנקבל ב- 04.06.2024, המייחס לנקבל עבירות אינוס במרמה ומעשה מגונה במרמה. חומרת מעשיו של הנקבל, לפי בקשת ב"כ הקובל, עולה בבירור מעובדות כתב האישום.

פסילת הרכב - החלטה

1.

בפתח הדיון העלה ב"כ הנקבל טענה מקדמית, לפיה מבקש לפסול את חברת ההרכב, נציגת הר"י, פרופ' אורנה בלנדהיים.

העילה לפסילה – לפני כמה שנים (מבלי שמציין כמה), התקיימה שיחה בין אבי הנקבל (רופא בעל שם), בעת היותה של פרופ' בלנדהיים מנהלת בית החולים העמק וכי השיחה היתה קשה, ונושאה היה קבלת בנו של הנקבל לעבודה בבית החולים.

פרופ' בלנדהיים הבהירה, באופן שאינו משתמע לשתי פנים, כי אינה זוכרת כלל קיומה של שיחה זו עם אבי הנקבל וכי אינה זוכרת כלל שיחות כלשהן עימו בנוגע לבנו.

עוד ציינה, כי אין כל ניגוד עניינים או חשש למשוא פנים כלפי הנקבל. היא חתמה על מסמך טרם הדיון כי אין בעניינו ניגוד עניינים ואין כל סיבה שלא לדון בעניינו של הנקבל.

עוד הוסיפה, כי לפני 5 שנים, סיימה עבודה בבית החולים ולמותר לציין את מהותו של התפקיד, מנהלת בית החולים ומספר השיחות, טלפונים ועניינים בהם טיפלה. וחזרה, למען הסר ספק, נדגיש כי אינה זוכרת כלל שיחה או קשר כלשהו עם אבי הנקבל בנוגע לנקבל.

2. לאחר התייעצות, החלטנו פה אחד, כי אין כל עילה לפסילה מנימוקים כדלקמן:

היעדר ניגוד עניינים, כמפורט לעיל; אין חשש כלשהו להטיית משפט ו/או הכרת פנים בעניינו של הנקבל.

בחנו את הטענה מול האפשרות הממשית, לחילופין, חשד סביר כי פרופ' בלונדהיים תהיה מוטה בעניין, והננו שוללים, לאור העובדות כל חשד שכזה.

שאלנו עצמנו, האם מכלל העובדות שהוצגו בפנינו תמנע אפשרות מלדון בעניינו של הנקבל באופן אובייקטיבי / ניטרלי, תשובתנו החד משמעית הינה שלילית!

בהחלטתנו היו בפנינו סעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, ע"א 4567/10 פלונית נ' פלוני, שם קבעה השופטת ביניש, כי היכרות שנסיימה לפני שנה אינה היכרות המקימה חשש למשוא פנים, וענין זה רחוק שנות אור מהאירוע המתואר בפנינו.

עוד ראה, ב"ש 48/74 ידיד נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 375, ומדבריו של כב' השופט שמגר "על פסלות שופט בעקבות ידיד תרתי משמע", אבידע – דעה ומידע 1987.

ועוד, על אף שהמסמך נעדר תוקף מחייב ולא עוגן מעולם בחוק, בכללי האתיקה השיפוטית 1993, שנכתב על ידי נשיא בית המשפט העליון לשעבר, מאיר שמגר, נקבע, כי:

שופט לא יישב בדין במשפט בו קרבה משפטית או חברתית לבעל דין, לפרקליט המופיע בתיק או לעד מרכזי, או טיפול קודם בעניין נשוא הדיון לפני מינויו לשופט ...".

לאור כל האמור לעיל, כאמור, החלטנו שלא לפסול את ההרכב וכי לפרופ' אורנה בלונדהיים אין כל מניעה לדון בעניינו של הנקבל.

עו"ד לינדה שפיר,	ד"ר אורנה בלונדהיים,	ד"ר יוסי בר,
נציגת היועמ"ש	נציגת חר"י	יו"ר ונציג המנכ"ל

בקשה להתלייה

2. לאחר הודעתנו, כי הדיון יימשך, לאחר שלא מצאנו לפסול את חברת הוועדה, פרופ' בלונדהיים, הציג ב"כ הקובל טיעוניו לבקשת ההתלייה, וזאת לאחר שמסר הודעה, עוד ב- 02.07.2024, כי בדעתו להגיש חומרי חקירה הנוגעים לאירועים שלא הוגש בגינם כתב אישום, בנימוק, כי בחומרים אלו קווי דמיון לאירועים, לא הוגש בגינם כתב אישום וזאת, משום שיהיה בהם כדי לעזור לוועדה לשקול, האם ראוי להתלות את רישיונו של הנקבל עם תחילת טיעוניו,

הובהר, כי מדובר בתלונות אשר בגינן התקבלה החלטה שלא להגיש כתב האישום, ובהמשך, מפי הנקבל, שמענו כי אחת מן המתלוננות חזרה בה תוך הודעה, כי מדובר בעלילת שווא!

לא מצאנו, וב"כ הקובל אף לא הצביע על תקדים /הוראת חוק, המאפשרים הגשת חלקים נבחרים מחומרי חקירה בהליך שבפנינו, המתבסס על כתב האישום בלבד (ראה בקשת ב"כ הקובל) והטענה כי עולה ממנו, מכתב האישום, חומרה המחייבת התלייה.

טיעונו של ב"כ הקובל התבסס על הנימוק, כי איננו כפופים לדיני הראיות. אין בכך כדי לרפא את הפגם שבהגשת דף / תלונה / הודאה מתוך החקירה, בעוד שהתיק הפלילי מתנהל. ב"כ הנקבל אינו מסכים, ויכול שיהיה בו כדי לשבש את ההליך הפלילי. יתר על כן, משלא הוגשו

כתבי אישום יכול שהחלטות , תשרתנה את הנקבל בהגנתו, בהליך הפלילי שצפוי לו.

ואם נשווה הליך זה להליך דחוף / מיידי, בדומה למעצר, נפנה לדברי השופט רובינשטיין בש"פ 608/94 **שושן ברבי נ' מדינת ישראל**.

"(אגב, כשעיינתי ברישום לשם כתיבת החלטה זו, מצאתי כי התביעה מסרה גיליון רישום פלילי הכולל גם רשימת תיקים סגורים, שכמובן לא הבטתי בה, אך הדבר אינו תקין ויש להעיר על כך)".

לא מצאנו כי ניתן להגיש מסמכים כאלו ואחרים מתיק החקירה, אשר משרתים אך צד אחד, וזאת ללא הסכמת ב"כ הנקבל, אין המדובר בתחולת דיני הראיות אלא פגיעה בכללי הצדק הטבעי והשוויון. ראה בש"פ 1023/08 **נאסף אבולקיעאן נ' מדינת ישראל** ועוד פסיקה, אשר לא מצאנו מקום לפרטה בעניין הגשת מב"דים.

לאור האמור, ומשלא התרנו הגשת המסמכים, התבקש ב"כ הנקבל לטעון לגופו של עניין.

3. לביסוס עתירתו להתליית רישונו של הנקבל, הסתמך ב"כ הקובל על פסק דין, כמפורט להלן:

החלטה מיום 15.08.2014 עניינו של **מ.ש. (ת/1)**.
כתב האישום מייחס לנקבל, ביחס לשלוש מטופלות, עבירה של אינוס במרמה, לפי סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") וביחס לשתיים מבין המטופלות, גם עבירה של מעשה מגונה במרמה, לפי סעיף 348(א)(2) לחוק העונשין.

בעניינו, הוטלו מגבלות על העסקתו, אשר חייבו אותו לעדכן המועד בו עבד, לעדכן כל מי שתבקש להיות מטופלת אצלו בדבר כתב האישום, נוכחות אח / אחות או רופא בעת בדיקה, חתימת המטופלת על הסכמה, כאמור, ושליחת טפסי הסכמה לקובל.

נציין, כי מדובר בשלושה מקרים שונים, ודפוס התנהגות דומה. ועל אף זאת, רישיונו לא הותלה!

החלטה נוספת – ת/2 – מיום 27.03.2024 בעניינו של ע.מ. כתב האישום ייחס לנקבל עבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

”שם, עת שהמתלוננת התלוננה על כאבי בטן, הורה לה הנקבל לשכב על מיטת הטיפולים, להוריד מכנסיה. משלא עשתה כן, משך מכנסיה יחד עם תחתוניה, באופן שהותיר את חלקו העליון של איבר מינה חשוף. לאחר מכן הרים חולצתה, החל למשש בטנה ואף החל למשש את איבר מינה, ללא הסכמתה”.

המתלוננת שאלה אם המעשים קשורים לכאב באוזניים, השיב **”בואי נראה”** (מעמ' 2 סעיף 2 ל- ת/2).

בעניין זה הוגש חומר תיק החקירה במלואו בהסכמה ולבקשת ב”כ הנקבל. לטענת ב”כ הקובל מקרה זה קל משמעותית מעניינו של הנקבל, ועל אף זאת, הוועדה המליצה על הגבלות ולא על התלייה.

החלטה נוספת, עליה הסתמך ב”כ הקובל – ת/3, מיום 07.10.2019, ענינו של **דר' אליאס חורי**.

בעניינו מדובר בעבירות מין שביצע בשתי מטופלות בארבע הזדמנויות, והוועדה המליצה להגביל את תחומי עיסוקו למשך שישה חודשים. 5 הגבלות מצטברות.

הוועדה ציינה, כי על אף חומרת העבירות, עושה כן בשל הזמן שחלף מאז האירועים נשוא כתב האישום, כשלוש שנים, שבמהלכן המשיך בעבודתו בלא שהוגשה תלונה נוספת בעניינו. המנכ”ל ביטל את המלצת הוועדה להטיל על הנקבל 6 חודשי התלייה.

יצוין, כי בעניין זה הנקבל בעל את המטופלת בהסכמתה, שהושגה במירמה. לגבי מטופלת נוספת מיוחסים לו מעשי אינוס ושני מעשים מגונים וכן 3 עבירות של הטרדה מינית. וגם כאן מדובר בבעילת המטופלת בהסכמה, שהושגה במירמה ומעשים מגונים בהזדמנות אחרת וכן הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, והכל תוך ניצול תלותה בו כמטפל.

אכן, כאן הותלה רישיונו של הנקבל ל- 6 חודשים, אך כבר נאמר כי אין דומה מקרה זה בחומרתו לעניינו של הנקבל.

ב"כ הקובל בטיעונו, חזר וציין את עניינו של דר' ב.ש. תיק בד"מ מיום 01.03.2021.

יצוין, כי מדובר בהרשעה, בביצוע מעשים מגונים בשלוש מטופלות ופרסום עניינו הביא לתלונה נוספת, רביעית במספר.

נוכח העובדה, כי מדובר בדיון שלאחר הרשעה, הוטלה עליו התלייה בת 6 חודשים.

ולעניין שבפנינו לשאלת חברת הוועדה, בעניין משך הזמן שחלף ממועד ביצוע העבירה ועד מועד הדיון (העבירות בוצעו בשנת 2017), השיב ב"כ הקובל כי הגשת כתב האישום - יוני 2024 - מאפסת את חלוף הזמן.

לעמדת ב"כ הקובל, כתב האישום חמור ביותר, חמור מעניינו של מ.ש. (ת/1) וכן מעניינו של ד"ר בני שכטר. כן ביקש להפנות לתכתובת המצויינת בחלק הכללי לכתב האישום ובחלק זה יש להתחשב על מנת להתרשם מחומרתו של כתב האישום, ומפנה לעצם XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX.

כן עומד על חומרת מעשים מאין אלו על ידי רופא במהלך ביצוע הטיפול הרפואי.

ב"כ הקובל מפנה להגבלות שהוטלו על הנקבלים בפסיקה אותה צירף, אולם לטענתו, עניינו של הנקבל חמור יותר ועל כן יש להתלות רישיונו ל-6 חודשים.

4.

טיעוני ב"כ הנקבל

בראשית טיעונו הציג ב"כ הנקבל את הנקבל. בן 47, 17 שנה רופא, בן להורים רופאים וכן מצבו הרפואי / נפשי הקשה, לפי חוו"ד הפסיכולוג דר' שני. קריסתו עם מעצרו לפני שנתיים וחצי, עם תחילת חקירתו, קריסה אישית משפחתית וכלכלית. אשתו נפרדה ממנו ובתו בת ה-17 אף היא ניתקה עימו קשר. הנקבל אף נזקק לטיפול פסיכולוגי ולא הצליח לעבוד באופן סדיר. מנסה לשקם את חייו.

לעמדת ב"כ הנקבל, אין שיקול דעת הוועדה בלתי מוגבל. את ההחלטה יש לקבל במשורה, בתבונה ובהתחשב במכלול השיקולים. ולמותר לציין, כי אין כל חובה להתלות את הרישיון, ובעיקר כשמדובר בנקבל, שעל פי חוות הדעת הפסיכולוגית, נשקפת סכנה לחייו, שכן מעבר לאירוע עצמו, חווה חווייה קשה עת אחיו נהרג לפני 24 שנים בתאונת דרכים, ובמהלך מעצרו צוין יום השנה למות אחיו, לא ניתן לו לצאת לאזכרה.

בעת בחינת עתירת הקובל להתלייה, יש לשקול שיקול אישי – אינדיבידואלי, אין לנקוט באמצעי אשר יהיה חסר מידתיות מובהקת ביחס לאדם אשר טרם הורשע.

הגם שכתב האישום מייחס לנקבל עבירת אינוס, יש לבחון העובדות בהן יורשע אם יורשע, וכותרת הסעיף אינה בהכרח מעידה על החומרה (ראה מקרה של ח"כ לשעבר רמון – נשיקה ללא קלון). ועל כן לא בהכרח הינו חמור ונושא עימו קלון. דברי כבוד השופטת דורנר ב-453/03 קלון הוא מושג יחסי. אין חובה להתלות את הרישיון, ומכלול נסיבותיו של הנקבל איננו מצדיק התלייה.

עוד מוסיף ב"כ הנקבל, כי החלק הכללי בכתב האישום, הינו תיאור שספק אם מקומו בכתב האישום ואיננו בבחינת העובדות המקימות את כתב האישום.

ב"כ הנקבל חזר והדגיש את הזכויות החוקתיות הנפגעות עת תוטל התלייה על הנקבל. פגיעה בזכות החפות ובחופש העיסוק. ולמותר לציין, כי שלב זה בדיון דינו כדיון במעצר, ואין דינו כדיון במי שכבר מורשע בדיון.

ב"כ הנקבל הפנה לעמ"ל 56952/02/4 עוה"ד איילת אפיק, עש"א 26657/05/19 – מעמדו של חשוד בפלילי אינו שקול למורשע.

יש לאזן בין הצורך להרתיע ולשמור על הציבור מהסכנה הנשקפת ממעשי הנקבל לבין אותן זכויות חוקתיות של הנקבל, לפעול במידתיות וכן לא בהכרח כל פגיעה מיניית כרוכה בקלון, עליה יש להיעזר בחומרה.

לפי ב"כ הנקבל, המעשה היה ב- 2017 בעוד שהתלונה הוגשה בינואר 2022. הנקבל נעצר מיד לאחר הגשתה וחלוף הזמן במקרה הזה הינו דרמטי (בעיקר בצד המניעתית). ב"כ הנקבל מפנה לדבריה של כב' השופטת עדנה ארבל בעניין רע"א 1838/07 בדבר חופש העיסוק וחזקת החפות, אשר יש לכלול במכלול השיקולים.

ב"כ הנקבל עותר, שלא להטיל על הנקבל התלייה, וזאת נוכח נסיבותיו האישיות, חלוף הזמן, העובדה שרק עתה מתחיל להשתקם. עם זאת, הנקבל ובא כוחו הודיעונו, כי יהיה מוכן להגבלה בה יחוייב לבדוק מטופלת בנוכחות אישה, וכי כי יודיע לכל מטופלת בדבר קיומו של כתב האישום נגדו.

דיון והמלצה

העובדות הצריכות להמלצתנו הן: כתב האישום, אשר מייחוס עבירות חמורות לנקבל: אינוס במרמה ומעשה מגונה במרמה. וכן נוכל, מבלי לקבוע דבר לגבי תוכן של הודעות הוואטסאפ והאם אלו כל ההודעות שהועברו בין הצדדים, כי

המתלוננת הכירה את הנקבל, כי לא היתה זו פגישתם הראשונה וכי ביקשה להגיע אל הנקבל.

ועוד, העבירות נעברו בפברואר 2017. כתב האישום הוגש ביוני 2024 ואילו התלונה, כעולה מדברי ב"כ הנקבל, סמוך למעצרו בינואר 2022.

אכן האירוע המקים את הסמכות להתלות הרישיון הינו הגשת כתב האישום והדיון בפנינו מתקיים סמוך למועד הגשתו, אך אין בידינו לקבל את טיעון ב"כ הקובל, כי מועד זה מאפס את הזמן.

כאמור, אנו מצויים 7 שנים לאחר מועד ביצוע העבירה לכאורה, ולפרק זמן זה משמעות רבה בשיקול להתליית הרישיון:

"הסמכות הקבועה בסעיף 44א, כפי שנפסק לא אחת, מהווה אמצעי זמני הנלווה להליך המשמעותי או הפלילי, שנועד לתת מענה לשלב הביניים, עבר להכרעה בהליך האמור".
(רע"א 2755/19 ועדת סעיף 44א לפקודת הרופאים בענין א. הלוי, פסקה 10 מיום 02.05.2019).

עוד נקבע, כי בהפעלת הסמכות לפי סעיף זה, יש ליתן את הדעת -

"לאינטרס הציבור להבטיח את שלום הציבור מפני קבלת טיפול רפואי שיסכן אותו. ומאידך, תוך איזון עם אינטרס הפרט בחופש העיסוק ועם חזקת החפות העומדת לו בטרם מוצו ההליכים בעניינו" שם.

איזון זה ייעשה בהתאם לנסיבותיו הפרטניות של המקרה, בשים לב, בין היתר, ל"חומרת המעשים המיוחסים ומהותם הרלבנטיות של אלו לעיסוק כרופא, קיומן של ראיות לכאורה – וכן נסיבותיו האישיות של הרופא" (שם; כן ראו: בש"א 458/91 סמחאת נ. מנכ"ל משרד הבריאות, פ"ד מה(2) 801, 805 (1991) (להלן: "עניין סמחאת").

וכן, השיקולים בבסיס הפעלת הסמכות מכוח סעיף 44א לפקודה, מפורטים בעש"א 26654-01-19 ברוך נ' פרופ' גרוטו ואח', בה מצוטטים דבריה של כב' השופטת ארבל ברע"א 1838/07 דר' אדז'יו נ' המנהל הכללי של משרד הבריאות (פורסם במאגרים 2007 בפסקה ה' להחלטה):

"בעניינים מעין אלה יש לבחון שני סוגי שיקולים מנוגדים: האחד – עניינו באינטרס הציבורי ובהבטחת שלום הציבור מפני קבלת טיפול רפואי על ידי אדם שייתכן ואינו ראוי ליתן אותו; והשני – עניינו באינטרס הפרט – הרופא – שהגבלת או התליית רישונו פוגעת בחופש העיסוק שלו ובחזקת החפות העומדת לו כל עוד לא הורשע. האיזון הוא תלוי נסיבות המקרה, ונלקחים בחשבון שיקולים שונים, כגון: חומרת העבירה ומהותן, הקשרן של העבירות לעבודתו הרפואית של הנאשם וקיומן של ראיות, לכאורה, וזאת אל מול נסיבותיו האישיות השונות של הרופא".

18. התליית הרישיון או הגבלתו משקפת פגיעה ודאית ומוכחת. היא פוגעת בחופש העיסוק של הרופא. היא פוגעת בכבודו באשר היא מתייגת אותו באות קין מקצועי. פגיעה זו טעונה הצדקה. שיקולי הגנה על הציבור מפני רופאים, שקיימים חשדות כבדים לגבי דר' כי התנהלותם המקצועית, יכלים להצדיקה.

על רקע זה אחת התכליות החשובות שבא סעיף 44א לפקודה לקדם, היא התכלית המניעתית. תכלית זו באה להגן על צבור המטופלים מפני מי שיש בסיס איתן לחשד שהוא מסכן אותו. לעיתים מטרת הסעיף היא **"לתת פתרון ביניים עד לקיום ההליך של דיון בקובלנה ועד להחלטת השר האם להתלות את רישונו של הרופא, בהתאם לקובלנה ואם לאו"** (דברי כב' השופט, כתוארו אז, שינמן בעש"א (מרכז) 48439-11-14 דר' שיפר נ' מנכ"ל משרד הבריאות (פורסם במאגרים 2015; בפסקה 39 לפסק הדין) (להלן: עניין שיפר). אינני משוכנע שזו המטרה האחת והיחידה (שם), שכן לעיתים נדרשת פעולה ללא קשר לשאלה האם יינקט הליך משמעותי בטווח הנראה לעין, אך במקרים רבים אכן נועד הסעיף לשמש פתרון ביניים, כאמור:

"לעיתים האינטרסים שעל הפרק והנסיבות אינם מאפשרים המתנה, ומתחייב אמצעי דחוף, אמצעי דחוף זה הוא זמני, עד שיושלם הבירור המעמיק. אמצעי זה הוא בבחינת 'עזרה

ראשונה' לציבור" (דברי הנשיא גורן בע"ש (ת"א) 739/96 דר' יקירביץ' נ' המנהל הכללי של משרד הבריאות (פורסם במאגרים 1996; בפסקה 6(ה) לפסק הדין)).

"כך או כך, אפיון זה של הסעיף משקף את תכליתו המניעתית, הצופה פני עתיד" (שם, בעמ' 13 סעיף 18 ואילך).

ולמותר לציין, כי על האיזון בין האינטרסים, חולשת אמת המידה של המידתיות ויש לבצעה לכאורה ובהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

ומתוך עניינו של דר' שיפר בפסקה 40 :

"כשניתן לשמור על הציבור באמצעות אמצעי או פתרון פחות מזיק או פוגע בפרט (בטרם הורשע) יש חובה לבחון אפשרות כזו, וככל שהיא קיימת, היא זו שתועדף".

נציין, כי ב"כ הקובל הציג בפנינו מקרים בהם הוטלו מגבלות, קשות אמנם על הנקבלים, אך בנסיבות חמורות יותר משל הנקבל, כפי שהערנו כבר, על אף שלבסוף עתר להתלייה.

לסיכום המלצתנו הינה, להטיל על הנקבל הגבלה למשך 6 חודשים, על פיה יהא עליו לבדוק נשים אך ורק כאשר בחדר הבדיקה, בנוסף למטופלת נוכחת אשה, וכן בשלט על דלתו ובדף שיינתן למטופלת, כי הנקבל מצוי בהליך משפטי עקב כתב אישום שהוגש נגדו, ועל כן מחוייב בנוכחות אשה נוספת כאמור בעת בדיקת המטופלת.

הנקבל ינהל יומן נוכחות של הנוכחות בעת בדיקת מטופלות, ולפי דרישת הקובל מעת לעת ימציאו לעיון.

השיקולים העיקריים שעמדו בפנינו הם, משך הזמן שחלף ממועד ביצוע העבירה, מעצרו (11 ימי מעצר), מצבו הנפשי, כפי שהוצג (סכנה מוחשית לחייו). מדובר במטופלת אחת בהשוואה למספר מטופלות, כפי שהוצגו בתקדימים אותם הגיש ב"כ

הקובל. מצבו המשפחתי, גירושיו על רקע מעצרו וניתוק הקשר מבתו הבכורה, כל אלו הביאו לכלל מסקנה, כי יש, כאמור, להגביל עיסוקו ולא להתלות רישיונו, שכן יהיה בכך לשמור על הציבור כאמצעי פתרון פחות פוגע בפרט ובדגש על כי מדובר באמצעי זמני ודחוף. ולמותר לציין, כי אין כל בסיס לטעון לדחיפות ומיידיות בשעה שהעבירה נעברה ב- 2017.

לסיום נציין, כי אנו רואים בחומרת עבירת הנעברות על ידי רופא במטופלות, ומשנת חומרה עבירות מין, אך, כאמור, באיזון הראוי, בין הזכויות החוקתיות – חזקת החפות, פגיעה בחופש העיסוק לבין הנסיבות האישיות, הננו סבורים כי המגבלה שהטלנו היא המענה הנכון.

ניתנה היום. 04/08/2024.

ד"ר יוסי בר	ד"ר אורנה בלונדהיים	עו"ד לינדה שפיר
יו"ר ונציג המנכ"ל	נציגת הר"י	נציגת היועמ"שית